

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΙΡΕΤΕ, κύριε Έξιμές, εἰτε ἡ Μαρία Στουαρτ. Νὰ περιποιηθῆτε τὸν ἑαυτὸ σας καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ παρηγορηθῆτε.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χερί της, τὸ ὅποιο ὁ Γαβριὴλ φιλῆσε μὲ σεβασμὸ. Ἔπειτα χωρὶς σπρηνά, ἀκολουθώντας καθένας ἀντίθετη δι-
εύθυνα.

Ὅταν βγῆτε ἀπὸ τὸ Λουβρο, ὁ Γαβριὴλ ἀκολούθησε τὸ Σηροκίνα καὶ ἔφτασε στὴν δδὸ Κήτων, ὅπου βρισκόταν τὸ μεγάλο του ἔπειτ' ἀπὸ μισὴ ὥρα. Δὲν εἶχε μέσα στὸ μυαλό του οὔτε μιὰ σκέψη, ἀλλὰ μόνον μιὰ ἀπεράντη ὀδύνη.

Ἡ Ἀλοῦζα τὸν περιεμενε μὲ ἀγωνία.

— Ἐ, λοιπόν; τὸν ρώτησε.

Ὁ Γαβριὴλ ἔνοιωσε ἕνα θάλασμα, πού τὸν ἔκανε νὰ χάσει γιὰ λίγες στιγμὲς τὸ φῶς του. Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ κλάρη, μὰ δὲν μποροῦσε. Ὅσο, ἀπάντησε μὲ φωνὴ ἄλλοιωμένη:

— Δὲν ξέρω τίποτε, Ἀλοῦζα. Κανείς δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Οὔτε αὐτὲς ἡ γυναῖκες, οὔτε ἡ καρδιά μου. Δὲν ξέρω τίποτε... τίποτε... Αἰσθάνομαι τὸ μέτωπό μου παγωμένο καὶ ὄμως καίγομαι. Θεέ μου! Θεέ μου!...

— Θάρρος, ἐξοχώτατε, εἰτε ἡ Ἀλοῦζα.

— Τί νὰ τὸ κάνω τὸ θάρρος; ἀπάντησε ὁ Γαβριὴλ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔφρασε ἡ στιγμή νὰ πεθάνω, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο.

Καὶ πρὶν προφτάσει ἡ Ἀλοῦζα νὰ τὸν συζητήσει, σωφίστηκε κάτω στὸ παζέτο. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν σηλήθε ὅπως πρὸ ὀλίγου στὸ παλάτι.

XVII

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟ

— Ὁ ἀσθενὴς θὰ ζήσει, κυρία Ἀλοῦζα. Ὁ κίνδυνος ὑπῆρξε σαφὲς καὶ γι' αὐτὸ θὰ χρειωσθῆτε πολὺς καιρὸς γιὰ ν' ἀναρρώσει. Ὅλες αὐτὲς ἡ ἀφαρμίξεις ἀδυνατίσαν τὸ φτωχὸ νέο, μὰ θὰ ζήσει. Μὴν ἀμφιβάλλετε γι' αὐτὸ καὶ εὐχαριστήσατε τὸν Θεό!...

Ὁ γιατρός πού μιλοῦσε ἔτσι, ἦταν ἕνας ἄνδρας ἡνθροῦ ἀναστήματος, μὲ πλατὺ καὶ προσηλαμένο μέτωπο καὶ μὲ μάτια βαθεῖα καὶ διαπεραστικά. Δὲν φαινόταν περισσότερο ἀπὸ πενήντα χρόνων, μὰ δολόκληρη ἡ Γαλλία τὸν τιμοῦσε καὶ τὸν δόξαζε. Ἦταν ὁ μέγας Νοστράδαμος.

— Μὰ, Θεέ μου! ἔκανε ἡ Ἀλοῦζα. Εἶσατε βέβαιος γι' αὐτὸ πού μοῦ λέτε; Ὁ φτωχὸς μου κνησιος εἶνε κατὰ κράτος ἀπ' τὸ βράδυ τῆς 7 Ἰουνίου. Ἐχομε σήμερα 2 Ἰουνίου καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν βλέπει καὶ δὲν ἀναρρώσει τίποτε, οὔτ' ἐμένα τὴν ἰδίαν... Φαίνεται, ἀλλοίμονο, σὺν πεθαμένους. Μπορεῖ κανείς νὰ τὸν ταμπήσει, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ.

— Τόσο τὸ καλύτερο! εἶτε ὁ Νοστράδαμος. Ἄν παραμείνει ἀκόμα, ὅπως ἐλπίζω, ἕνα μῆνα σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, χωρὶς ἀντίληψη καὶ χωρὶς σκέψη, εἶνε σωσμένος.

— Σωσμένος! ἐπανέλαβε ἡ Ἀλοῦζα, ἰσχυρίζοντας τὰ μάτια της πρὸς τὸν οὐρανὸ, σὺν νὰ ἤθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸ Θεό.

— Εἶνε κούδας σοσιμένος, εἶπε ὁ Νοστράδαμος. Μπορεῖτε μάλιστα νὰ τὸ πῆτε σ' αὐτὴ τὴ χαριτωμένη ἀκόλουθο πού ἔρχεται διὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ μὴ νέα του. Καταλαβαίνω... Καταλαβαίνω... Κάτω ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία, κούβεται κάποιος μεγάλως ἔρωτος... κάποιος ἔρωτος μοιραῖος...
— Ὡ! ναι... ἕνας ἔρωτος μοιραῖος, ἐκλαμπρότατε, Νοστράδαμ, εἶτε ἡ Ἀλοῦζα. Ἐχετε δίκιο!

— Τότε, ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, ὅπως σόθηρε ἀπ' τὴν ἀρρώστεια του.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Νοστράδαμος πήρε στὸ χερί του τὸ χερί τοῦ ἀρρώστου. Ἄνοιξε κατόπιν τὴν παλάμη καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ἐξετάζῃ μὲ προσοχὴ.

— Περιέργο! ψιθύρισε, σὺν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ του. Κάθε φορὰ πού κινεῖται αὐτὸ τὸ χερί,

μοῦ φαίνεται πὼς τὸ ἔχω ἐξετάσει καὶ ἄλλοτε σὲ μιὰ μακρινὴ ἐποχῇ. Θυμάμαι τὰ σημάδια του. Μὰ δὲν θυμάμαι... δὲν θυμάμαι... Ἀλήθεια, κυρία Ἀλοῦζα, ὁ κύριός σας εἶνε εἰσοσιπέντε χρόνων;

— Εἶνε μὲλὸς εἰσοσιπέντε χρόνων...

— Γεννήθηκε τότε στὰ 1533. Ἐξοστε τὴν ἡμέρα, κυρία Ἀλοῦζα;

— Στὶς 6 Μαρτίου.

— Τὸ πρωὶ ἢ τὸ βράδυ;

— Ὁ κύριός μου γεννήθηκε στὶς 6 τὸ πρωὶ ἀκριβῶς.

Ὁ Νοστράδαμος, ὁ ὅποιος κρατοῦσε ἐντομιεταξὺ σημεῖαώσεις, εἶπε:

— Θὰ δοῦ ποῖα ἦταν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ἡ κατάστασις τοῦ οὐρανοῦ. Ὅσο, ἂν ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξιμές ἦταν κατὰ εἰκοσι χρόνια μεγαλύτερος, θὰ μποροῦσα νὰ δοκιμαθῶ, ὅτι κράτησα καὶ ἄλλοτε τὸ χερί του μέσα στὸ δικό μου. Ἐξ ἄλλου, αὐτὸ λίγο ἐνδιαφέρεται. Βρισκόμα ἐδῶ ὡς γιατρός καὶ ὄχι ὡς μάγος, ὅπως μὲ χαρακτηρίζει συχνὰ ὁ λαός. Καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, Ἀλοῦζα, ὡς γιατρός, ὅτι ὁ ἀρρώστος εἶνε σωσμένος...
— Συγγνώμη, κύριε, ἔκανε θλιβερὰ ἡ Ἀλοῦζα. Δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀρρώστεια. Εἶνε καὶ ὁ ἔρωτος.

— Ὁ ἔρωτος; ἔκανε χαμογελώντας ὁ Νοστράδαμος. Μὰ ὁ ἔρωτος ἐδῶ τῆς νεαρῆς ἀκόλουθο διὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, φανερόναι διὰ κάθε ἄλλο παρὰ ἔρωτος χωρὶς ἐλπίδα εἶνε...
— Καὶ ὅμως!... Καὶ ὅμως, ἐκλαμπρότατε! φώναξε ἡ Ἀλοῦζα μὲ τρῶμο. Ἡ γυναῖκα πού ἀγαπᾷ ὁ κύριός μου εἶνε χαμένη γιὰ πάντα γι' αὐτόν. Τί θὰ συμβεῖ ὅταν τὸ θυμηθεῖ αὐτὸ, μὲλὸς συνέλθει ἀπ' τὴν ἀρρώστεια του;

— Ὡ! ἂς ἐλπίσουμε, ὅτι ἡ ὑπόθεσις σου δὲν εἶνε βᾶσιμη, κυρία Ἀλοῦζα, γιατί ἄλλοιὸς θὰ ἦταν τρομερὸ. Ἐνας τέτοιος τρομερὸς πόνος στὸν ἐμμηδενισμένο ὄργανισμό του θὰ εἶχε θανάσιμα ἀποτελέσματα. Πρέπει νὰ βροῦμε ἕνα τρόπο γιὰ νὰ τὸν κάνουμε νὰ ἐλπίσει καὶ νὰ σωθῆ.

Μὰ βδομάδα πέρασε καὶ ὁ Γαβριὴλ φαινόταν τώρα σὺν ν' ἀναζητοῦσε τὴ σκέψη του. Τὰ μάτια του, θολὰ ἀκόμα καὶ χωρὶς ἔκφρασι, κούβιζαν ἐρωτηματικά τὰ πρόσωπα καὶ τ' ἀντικείμενα.
Ἡ Ἀλοῦζα, ἀγρυπνητοὺς πάλι στὸ κρεβάτι του, παρακολουθοῦσε τὴν ἐπιστροφὴ του αὐτὴ στὴ ζωὴ.

Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ ἄλλη βδομάδα, ὁ Γαβριὴλ μπόρεσε καὶ μίλησε. Μὰ ἡ σοσιπέντη του δύναιτο δὲν εἶχε φροσιτεῖ ἀκόμα. Ἐπαρόφερε λόγια ἀκατάληπτα καὶ μπερδεμένα, πὰ ὅποια ὄμως σχετιζόντουσαν μὲ τὴν περασμένη του ζωὴ. Αὐτὸ ὅμως τρούαζε τὴν Ἀλοῦζα, ἡ ὅποια φοβόταν μήπως προδόσει ἔτσι κανένα ἀπὸ τὰ μυστικά του μπροστὰ στὸ γιατρό.

Μὰ δὲν εἶχε ἄδικο, γιατί μιὰ μέρα ὁ Γαβριὴλ, μέσα στὸ παραλήρημά του, ἐνῶ ἦταν μπροστὰ ὁ Νοστράδαμος, φώναξε:

— Νεμίζω πὼς λέγομαι ὑποκόμης ντ' Ἐξιμές!... Ὅχι! Ὅχι! Εἶμαι ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομεῦ!

— Ὁ κύριος ντὲ Μοντγκομεῦ! φώναξε ὁ Νοστράδαμος, στὸ μυαλό τοῦ ὁποίου ξαναγύρισε ἐκεῖνη τὴ στιγμή κάποια παλαιὰ ἀνάμνησις...
— Σιωπῆ! εἶπε ἡ Ἀλοῦζα, φέρνοντας τὸ δάχτυλό της στὰ χεῖλιά της.

Μὰ ὁ Νοστράδαμος ἔφυγε χωρὶς νὰ πῆ λέξι, καὶ ἐπειδὴ οὔτε τίς ἄλλες ἡμέρες δὲν τῆς ἔκανε καθόλου λόγο γιὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ, ἡ Ἀλοῦζα νόμισε πὼς τὸ εἶχε ἔχρασει.

Ἐντομιεταξὺ, ὁ Γαβριὴλ καλλιτέρεσε συνεχῶς. Ἀναγνώριζε τώρα τὴν Ἀλοῦζα καὶ τὸ Μαρτέν Γκρέ καὶ ζητοῦσε μόνος του διὰ τοῦ χρειάζοταν. Μιλοῦσε μὲ μεγαλοχολία καὶ γλυκύτητα, πράγμα πού φανερόναι πὼς εἶχε ξαναβροῖ τὸ λογικό του.

Τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας πού σηκόθητε γιὰ πρώτη φορὰ, ρώτησε τὴν παραμάνα του:

— Κι' ὁ πόλεμος τί γίνεται, παραμάνα;

— Ποῖος πόλεμος, ἐξοχώτατε;

— Μὰ ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἀγγλίας.

— Ὡ! ἐξοχώτατε, ἔχομε δυσάρεστα νέα. Οἱ Ἰσπανοί, ἐνσχυμένοι ἀπὸ δώδεκα χιλιάδες ἄγγλους, εἰσέβαλαν στὴν Πικαρδία.

Ὁ Νοστράδαμος στὸ εργαστήριό του.

(Παλιὰ χαλκογραφία).

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το κέφι του λόρδου Τσέστερφιλντ. Γιατί πήγε στο νεκροταφείο. Η άνεξικακία του Λουδοβίκου ΙΒ'. Ο Ούγκω και ο άμαξας... συνάδελφος του. Η ύπερχεσις του ποιητού. Γιατί δεν έτηρηθη. Ο άμαξας—ποιητής μάλιστα. Μιά άποτυχεύσα δολοφονία και μία έπιτυχεύσα αυτοκτονία, κτλ. κτλ.

Ο όνομαστός για την άβρότητα και τη λεπτότητά του λόρδος Τσέστερφιλντ, διετήρησε την ειθιμία και τη φαιδρότητά του ως το τέλος της ζωής του. Λίγο προτού πεθάνει, μπήκε στο άμαξι του και τράβηξε για το νεκροταφείο.

—Μιλώρδε, του έλεγε κάποιος, όταν γύρισε, πήγατε ως εκεί για να πάρετε τον άερα σας;

—Όχι, κύριε, άποκρίθηκε ο Τσέστερφιλντ. Έκανα μία γενική... πρόβα της κηδείας μου!

Όταν ο μουσουργός Ραμέ βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές, μαζί με τους οικείους του, παράθεσε στο κρεβάτι του κ' ο έφημέριος της ένορίας. Σε μία στιγμή ο τελευταίος, νομίζοντας πως ο Ραμέ είχε παραδώσει το πνεύμα του, άρχισε να ψάλλη με σιγανή φωνή.

Τότε ο μουσουργός άνοιξε τα μάτια του, και συγκλονώνοντας τις τελευταίες του δυνάμεις, έλεγε προτού ξεψυχήσει:

—Μά τί σάς ήθελε να ψάλετε, κύριε έφημέριε! Κάνετε... πα-ραφρονίες!...

Όταν ο Λουδοβίκος ΙΒ' έφερε ακόμα τον τίτλο του δουκάτου της Ορλεάνης, είχε ύποπτοι πολλές προσβολές και καταδιώξεις από την αντιβασιλεύσα Άννα της Γαλλίας.

Όταν άργότερα ο Λουδοβίκος ανέβηκε στο θρόνο της Γαλλίας, οι αγγικοί του άρχισαν να τον πείζουν για να έκδικηθή την περιγρήτσια για όσα του έκανε.

Δεν είχε σωστό, άποκρίθηκε ο μεγάλος-φυγος μονάρχης, να λάβη έκδίκηση ο βασιλεύς της Γαλλίας για τις προσβολές που έγιναν στο δούκα της Ορλεάνης!

Μία μέρα ο Βίκτωρ Ούγκω, θέλοντας να πάη στο δάσος της Βουλώνης, κατέβηκε άπ' το σπίτι του και φώναξε στον πρώτο άμαξά που συνάντησε μαρτός του. Ο άμαξας, που έπιχε να γνωρίζη τον ποιητή, σταμάτησε και τον έπηρε στο όχημά του, καταγοιτειμένος.

Στο δρόμο που πήγαιναν, ο φίλος μας πήρε θάρρος και φανέροσε στον Ούγκω, ότι κ' αυτός έγραφε σίχους. Ο ποιητής, που ήταν φάντασά στα κέφια του έκεινη την ήμερα, τον άπεκάλεσε «άγαπητό συνάδελφο» και τον εκάλεσε μάλιστα σε γεύμα, όπου τον έβαλε να καθήση δεξιά του.

Έκτοτε ο άμαξας—ποιητής περιέμενε τακτικά τον Ούγκω κάτω άπ' το σπίτι του και τον μετέφερε στη Γερουσία. Είχε κατορθώσει μάλιστα να άποσπάση άπ' τον Ούγκω την ύπόσχεση... ότι άμα θα πέθανε, οι οικείοι του θα προτιμούσαν αυτόν για τη μεταφορά του νεκρού του.

Κατά το θάνατο όμως του μεγάλου ποιητού, η διοργανωτική έπιτροπή της κηδείας δεν έλαβε ύπ' όψην την ειθιμία του νεκρού και κάλεσε άλλον άμαξά. Τότε ο άμαξας—ποιητής ήτύωσε τόσο πολύ για την άβητρα της ύποσέσεως που του είχε δοθεί και που πίστευε ότι συμπεριλαμβανόταν μεταξύ των όρων της διαθήκης του Ούγκω, ώστε έπελευχίσε να δολοφονήση τον πρόεδρο της διοργανωτικής έπιτροπής. Η δολοφονική άποπειρα όμως άπέτυχε και ο άτελεισιμένος άμαξας αυτοκτόνησε την ίδια μέρα!...

Ρώτησαν κάποτε τον Άριστοτέλη γιατί οι άνθρωποι αισθάνονται τόσο αγάπη προς την άμορφία.

—Αυτή την ερώτηση, άποκρίθηκε ο φιλόσοφος, μόνο ένας... τυφλός θα μπορούσε να την κάμη!

Όταν ο Φοντενέλ βρισκόταν πια σε προχωρημένη ηλικία και δεν έγραφε τίποτε αξιόλογο, ο αντιπαλός του Ντυντερό έλεγε γι' αυτόν: —Μουάξει μ' ένα παιμπαλάο κ' έρημο σπίτι, στο όποιό από καρπό σε κείρο παρουσιάζονται φαντάσματα!

—Τόσο το καλύτερο! έλεγε ο Γαβριήλ. Η Άλούζα θεώρησε την άπάντησι αυτή ως παραλήρημα, μα την επομένη, με πλήρη διαίγεια ήνεύματος, ο Γαβριήλ τη ρώτησε: —Δεν σ' ρώτησα χθές, άν ο δουξ ντε Γκάζ ξαναγύρισε από την Ίταλία...

—Βρίσκεται στο δρόμο, έξοχώτατε, άπάντησε η Άλούζα ξαφνιασμένη.

—Όραία! Πόσο έχει ο μήνας σήμερα;

—Τέσσερες Αυγούστου...

—Όποτε στις έφτά κλείνω δυό μήνες που βρίσκομαι στο κρεβάτι αυτό του πόνου.

—Ω! φώναξε η Άλούζα τρέμοντας. Πώς ο κύριος θυμάται!

—Ναί, θυμάμαι, Άλούζα, θυμάμαι. Μα —επρόσθεσε θλιβερά— άν έγω δεν έχωσασα τίποτε, μου φράνεται πως οι άλλοι με έχωσασαν.

Δεν ήθελε κανείς να ζητήσει νέα μου;

—Ναί, έξοχώτατε, ήθελε, άπάντησε με φωνή άλλοιωμένη η Άλούζα, η όποία παραλοιοούσε με άγονία την έκφρασι του κυρίου της. Ναί, έχοχόταν μία νέα ακολουθός άπ' το παλάτι δυό φορές την ήμερα, για να μάθη πως είσθε... Μα πρό δεκαπέντε ήμερών, από τότε δηλαδή που καλύτερέφρατε, έταψε πια να έχοχεται...

Δεν έχοχεται πια! φώναξε ο Γαβριήλ. Ξέρεις γιατί, παραμύνα;

—Μάλιστα, έξοχώτατε. Η κυρία της, όπως μου έλεγε ή ίδια, έπέτυχε από το βασίλειά την άδεια ν' άποσυρθή σε μοναστήρι μέχρι του τέλους του πολέμου.

—Άληθεια! φώναξε ο Γαβριήλ μ' ένα γλυκό και μελαγχολικό χαμόγελο.

Και ενώ ένα δάκρυ, το πρώτο που έχυνε από δυό μηνών, κυλούσε άργά στο μάγουλό του, έπρόσθεσε:

—Πολυαγαπημένη Άρτεμις!

—Ω! έξοχώτατε! φώναξε η Άλούζα, τρελλή άπ' τη χαρά της. Ω! έπρόφερε αυτό το όνομα, χωρίς να πάθη τίποτε... Ο Νοστράδαμος λοιπόν γελάστρη... Ο κύριός μου σώθηκε! Ο κύριός μου θα ζήση κ' έτσι δεν θά βρεθώ στην άνάγκη να προδώσω το μυστικό μου...

Η φτωχή παραμύνα ήταν τρελλή από τη χαρά της, μα ο Γαβριήλ δεν κατάλαβε τα τελευταία της λόγια και έλεγε μ' ένα πιερό χαμόγελο:

—Ναί, σώθηκε, και όμως, καλή μου Άλούζα, δεν θά ζήση...

—Γιατί, έξοχώτατε; ρώτησε η Άλούζα, τρέμοντας σύγχρομη.

—Τό κορμί μου άντιστάθηκε γενναία, άπάντησε ο Γαβριήλ, μα ή ψυχή μου, Άλούζα, είχε θανάσιμα πληγωμένη. Θα άναρρώσω άπ' αυτή τη μεγάλη άρρώστεια... Είμαι πια βέβαιος...

Μα εύτυχώς γίνεται πόλεμος στα σύνορα κ' ή θέσις μου ως άξιωματικός βρίσκεται εκεί... Μόλις μπορούσα να καθάλλησω τ' άλογό μου, θά τρέξω στη θέσις μου κ' έλπίζω πως δεν θά ξαναγυρίσω πια...

—Θά πάτε να σκοτωθήτε!... Παναγία Παρθένα!... Και γιατί, έξοχώτατε;

—Γιατί;... Γιατί ή Άρτεμις ντε Πουατιέ δεν μου έλεγε τίποτε, γιατί ή Άρτεμις ντε Κάστορ είχε μου, γιατί ο βασιλεύς δολοφόνησε ίσως τον πατέρα μου και δεν μπορώ να τον τιμωρήσω...

Άφου λοιπόν ούτε τον πατέρα μου μπορώ να έκδικήσω, ούτε να παντρευτώ την άδελφή μου, δεν έχω πια καμιά δουλειά σ' αυτόν τον κόσμο... Νά γιατί θέλω να τον άρήσω...

—Όχι, έξοχώτατε, δεν θά τον άρήσετε, έλεγε τότε με βαθεία φωνή η Άλούζα. Δεν θά τον άρήσετε, γιατί έχετε πολλά και τρομερά πράγματα να κάνετε σ' αυτόν... Σας το βεβαιώνω έγώ... Μα δεν θά σάς μιλώσω σκετιζώς, παρά την ήμερα που θά γίνετε έντελώς καλά και που ο κ. Νοστράδαμος θά με βεβαιώση ότι θά μπορούσετε να μ' άκούσετε χωρίς να πάθετε τίποτε...

Η ήμερα αυτή ήταν ή Πέμπτη της επομένης εβδομάδος. Ο Γαβριήλ είχε τρεις ήμερες τώρα που έβγαινε έξω για να προετοιμαστή για την άναχώρησή του κ' ο Νοστράδαμος είχε πει ότι το βράδυ θά πήγαινε να τον ιδή για τελευταία φορά.

Σε μία στιγμή που η Άλούζα βρέθηκε μόνη μαζί με τον Γαβριήλ, του έλεγε:

—Έξοχώτατε, σκεφθήκατε καλά την άπόφασί που λάβατε κ' έμπιμένετε στην άπόφασί σας αυτή;

—Επιμένο, άπάντησε ο Γαβριήλ.

—Όποτε θέλετε να σκοτωθήτε;

—Ναί, θά πάω να σκοτωθώ...

—Και θέλετε να πεθάνετε γιατί δεν ύπάρχει πια κανένας τρόπος να μάθετε άν ή Άρτεμις εινε άδελφή σας ή όχι;

—Γι' αυτό άκριβώς.

—Θυμάστε τί σάς είχα πει, έξοχώτατε, σχετικά με το τρομερό αυτό μυστικό;

(Άκολουθεί)

